

Bài văn mẫu Tả cây gạo - Mẫu 1

Đầu làng em có một cây gạo lâu năm. Mỗi mùa cây gạo lại có vẻ đẹp riêng khiến em rất ấn tượng.

Hoa gạo còn có một tên gọi thân thương khác là hoa mộc miên. Bao năm tháng qua đi, cây gạo già vẫn trầm ngâm đứng ở đầu làng quan sát cuộc sống con người. Thân gạo to, màu nâu nhạt, bạc phéch vì gió mưa. Rất khó để nhìn thấy những cái gai ở gần gốc mà chỉ có thể nhìn thấy gai ở đoạn thân cao hơn. Cây gạo rất cao, lên tới đầu ngọn gạo mới phân nhánh. Cành của cụ gạo vươn dài kiêu hãnh dưới trời xanh. Càng có tuổi cành gạo càng vững chắc. Vào mùa hè, gạo ra nhiều lá xanh nhạt tỏa bóng mát rượi. Nhìn từ xa, lá gạo trông như những cánh tay nhỏ bé trên cành. Mùa thu, cụ gạo đón ánh trăng vàng với bông trẻ đi phá cỗ. Sang mùa đông, lá gạo dần rụng xuống. Dường như lá gạo đang muốn cây chắt chiu từng giọt nhựa để cây trở hoa. Mùa xuân ấm áp về, hoa gạo nhú lên những màu đỏ chói. Hình ảnh cây gạo nở hoa cũng là hình ảnh làm em hồi hộp, xao xuyến nhất. Nhìn từ xa, cây gạo như một mâm xôi gác khổng lồ. Cây gạo làm cho cả một khoảng trời đỏ rực rỡ. Hoa gạo được ba tháng thì rụng hết. Cây lại chắt chiu mầm nhựa để cây cho ra lộc, lá...

Từ xa xưa hoa gạo đã đi vào trong thơ ca:

“Bao giờ cho đến tháng ba

Hoa gạo rụng xuống bà già cát chẵn...”

Ai đã từng đến với làng quê em sẽ không thể quên vẻ đẹp cổ kính của cây hoa gạo. Người dân làng em ai cũng yêu quý cây và mong cây gạo sống lâu hơn nữa để tiếp tục chứng kiến sự đổi thay của làng quê cũng như con người.

Bài văn mẫu Tả cây gạo - Mẫu 2

“Mỗi độ tháng ba về

Ai vãi lửa đam mê vào bầu trời cháy bỏng ?”

Những bông hoa Gạo đỏ rực, cháy bỏng những đam mê báo hiệu cho chúng ta biết đã bước vào tháng ba, tháng giao mùa giữa mùa xuân và mùa hạ. Ở đâu đó trên mọi miền đất nước vượt lên màu xanh của lũy tre làng là những cây gạo điểm những bông hoa đỏ thắm, rực rỡ cả một góc trời.

Hoa Gạo hay còn được gọi bằng một cái tên khác như hoa Mộc Miên nghe vừa lạ lại vừa quen. Cái màu hoa ấy xua tan đi cái lạnh lẽo của mùa đông, mang đến sự bình yên ấm áp của cái thời khắc giao mùa ấy. Sự sống của làng quê dường như thắm đượm lên thêm khi những bông hoa Gạo đỏ rực nổi bật giữa xanh cao yên tĩnh của đất trời. Trên những con đường làng hoa Gạo rực rỡ như muốn níu lấy ánh mắt của những người nông dân còn đang bận bịu với công việc đồng áng. Cái thứ hoa đang nhen nhói khắp các triền đê, thấp lên trong ta cả một vùng trời thương nhớ. Những chấm đỏ đốt trong sương mù báo hiệu nơi ấy có những dòng sông với những bến đò. Đối với bọn trẻ con chúng tôi ngày ấy, cây Gạo là cả một thế giới linh thiêng, bí ẩn qua những câu chuyện truyền thuyết từ xa xưa về những con ma thần bí quanh quẩn bên gốc gạo già.

Nhớ hồi còn nhỏ, hoa Gạo rụng đỏ cả một gốc cây, chúng tôi thi nhau nhặt rồi xâu chúng lại quàng lên cổ mà thi nhau cười hả hê, thích thú với cái vòng của mình. Rồi những bông hoa Gạo trông như những chiếc đèn hoa đăng rung rinh trong gió. Tôi thích nhất là được ngắm nhìn những bông hoa Gạo rơi từ trên cao xuống, gió thổi nhẹ nhàng làm cho những chiếc đèn hoa đăng ấy xoay

xoay rồi hạ xuống mặt đất mà không hề bị giập nát. Từng bông hoa đã vô tình rơi vào kí ức tôi và chúng vẫn mãi nằm im ở đó.

Lớn lên chút nữa, mỗi mùa hoa Gạo về khi cái tết vừa mới qua đi lại báo hiệu cho lũ học trò chúng tôi biết mùa thi sắp tới. Có hôm ngẫu hứng mấy đứa rủ nhau ra gốc cây gạo ngồi ôn bài. Cây Gạo già cỗi che trở như ôm trọn chúng tôi vào lòng. Đến khi trưởng thành xa quê hương lên thành phố học, nơi chốn phồn hoa đô thị, tôi không tìm thấy được cái loài hoa ấy nữa. Nhưng cây gạo hồi đó, những bông hoa đặng đỏ rực hồi đó vẫn ở sâu thẳm tận trong lòng tôi, nơi những kí ức trở thành những gì thiêng liêng nhất, cao cả nhất.